Pismo Święte wylicza dary, jakie przynosi nam Duch Jezusa. To dar mądrości, rozumu, umiejętności, rady, męstwa, pobożności i bojaźni Bożej.

Dar mądrości

Wszystko, co dobre, zaczyna się od mądrego myślenia. Duch tego świata usiłuje wmówić nam, że mądrość to nic więcej niż tylko inteligencja, wiedza czy wykształcenie. Duch Święty przypomina, że mądrość to korzystanie z inteligencji, wiedzy i wykształcenia wyłącznie w jednym celu: po to, by kochać. Mądrość przejawia się poprzez rozumienie sensu poszczególnych przykazań Dekalogu i norm moralnych, które chronią nas przed błędami, krzywdami i cierpieniem. Mądrość to odróżnianie dobra od zła, miłości od jej imitacji, wartości pozornych od wartości prawdziwych. To świadomość, że bez pomocy Ducha Świętego jesteśmy omylni i zawodni w tym, co myślimy i czynimy. Boża mądrość wiąże umysł z sercem, realizm z ideałami, odwagę z roztropnością.

Dar rozumu i rady

Te dwa kolejne dary są ściśle związane z darem mądrości. Po grzechu pierworodnym człowiek potrafi używać myślenia w nierozumny sposób i oszukiwać samego siebie. Dar rozumu uzdalnia człowieka tego, by nie tylko poznawał świat wokół siebie, ale też by coraz lepiej rozumiał samego siebie i innych ludzi. Dzięki temu darowi jesteśmy w stanie odróżniać świętość od grzechu, a drogę błogosławieństwa i życia od drogi przekleństwa i śmierci. Trzeci dar Ducha Świętego to dar rady. Łatwiej jest udzielać mądrych rad innym ludziom niż samemu sobie. Właśnie dlatego im bardziej ktoś chce pomóc samemu sobie, tym bardziej potrzebuje rady i pomocy od Boga. Duch Święty udziela nam mądrych rad, czyli takich, które są zgodne z Dekalogiem. Pierwsi ludzie nie skonsultowali się z Bogiem, lecz z syczącym głosem szatana. Posłuchali najgorszej rady, jakiej udzielono w historii ludzkości. Również w naszych czasach żyjemy w cywilizacji złych rad. Łatwiej nam słuchać złej rady ludzi zdemoralizowanych czy naiwnych niż dobrej rady mądrych przyjaciół, gdyż ci pierwsi podpowiadają nam to, co łatwiejsze, a przyjaciele zachęcają do czynienia tego, co prowadzi do szczęścia, ale stawia trudne wymagania. Duch Święty zawsze radzi czynić to, co sprawiedliwe i święte. Spośród ludzi wzorem w udzielaniu mądrych wskazań jest Maryja - Matka Dobrej Rady, która poleca nam czynić wszystko, cokolwiek Jej Syn nam powie i o czym Jego Duch będzie nam przypominał do końca czasów (por. J 2, 5).

Dar męstwa

Chodzi tu o męstwo w czynieniu dobra, gdyż czynić zło potrafi każdy tchórz. Duch Święty przypomina nam o tym, że odważni są ci, którzy nie boją się słuchać głosu sumienia, przyznawać do Jezusa i bronić swoich ideałów. Taką odwagą zachwyca nas O. M. Kolbe w Oświęcimiu czy Matka Teresa w slumsach Kalkuty. Bożą odwagą zachwyca nas

błogosławiony ks. J. Popiełuszko i Jan Paweł II. Można było do nich strzelać, ale nie można było ich zastraszyć. Duch Święty dodaje nam odwagi w mierzeniu się z własnymi słabościami i lękami o przyszłość. Pomaga pokonywać trudności, stawiać sobie twarde wymagania, stanowczo bronić własnych marzeń, pragnień, ideałów i aspiracji. Nikt nie namówi do zła tego, kto ma odwagę powiedzieć samemu sobie stanowczo „nie!", gdy przychodzi mu mierzyć się z własną słabością czy pokusą. Najbardziej odważni są ci, którzy najbardziej kochają, czyli stają się najbardziej podobni do Boga.

Dar umiejętności

Każdy człowiek posiada jakieś pozytywne umiejętności. Niektóre z nich nabywamy niemal bez wysiłku, spontanicznie, jak na przykład umiejętność oddychania, poruszania się czy posługiwania się językiem ojczystym. Są jednak takie umiejętności, których są ważne, a których nie nabywa się łatwo, na przykład zdobywanie wiedzy czy budowanie pozytywnych więzi. Najważniejsza umiejętność to zdolność mądrego kierowania samym sobą i naśladowanie Chrystusa, czyli ofiarna i mądra miłość. Duch Święty uczy nas umiejętności odnoszenia się z mądrą miłością nawet do tych ludzi, którzy jeszcze czy znowu nie kochają. Pomaga łączyć miłość do Boga z miłością do człowieka, bogactwo duchowego z dobrobytem materialnym, powołanie z hobby, pracę z odpoczynkiem.

Dar pobożności i bojaźni Bożej

Dzięki temu darowi odróżniamy pobożność od jej karykatur: dewocji, fanatyzmu, czy fałszywego przekonania o naszej wyższości nad innymi ludźmi tylko dlatego, że zostaliśmy ochrzczeni i uważamy siebie za chrześcijanin. Dar pobożności pomaga rozmawiać z Bogiem w sposób, który prowadzi do ciągłego nawracania się i wierności otrzymanemu od Boga powołaniu. Siódmym darem Ducha Świętego jest dar bojaźni Bożej. Ten dar nie ma nic wspólnego z lękiem czy przerażeniem. Pismo Święte wyjaśnia, że bojaźń Boża to początek mądrości, gdyż nie wynika ze strachu przed Bogiem, ale z szacunku i wdzięczności wobec Boga, który kocha nas aż do krzyża. Bojaźń Boża to nie strach, jakiego doświadczał Adam po grzechu pierworodnym, lecz pokora grzesznego człowieka w obliczu Boga, który jest świętością.

BIBLIJNE IMIONA DUCHA ŚWIĘTEGO

1.Duch Boży (1 Kor 3:16)
2. Duch Jahwe (Iz 11:2)
3. Duch mądrości i rozumu (Iz 11:2)
4. Duch rady i mocy (Iz 11:2)
5. Duch poznania i bojaźni (Iz 11:2)
6. Duch Chrystusa (Rz 8:9)
7. Duch Jezusa Chrystusa (Flp 1:19)
8. Duch Jezusa (Dz 16:6-7)
9. Duch Syna (Gal 4:6)
10. Duch Święty (Lk 11:13)
11. Duch obietnicy (Ef 1:13)
12. Duch uświęcenia (Rz 1:4)
13. Duch sądu (Iz 4:4)
14. Duch spalenia (Iz 4:4)
15. Duch prawdy (J 14:17)
16. Duch żywota (Rz 8:2)
17. Duch łaski (Heb 10:29)
18. Duch łaski i błagania (Zach 12:10)
19. Duch chwały (1P 4:14)
20. Duch wieczny (Heb 9:14)
21. Duch Ojca (Mat 10:20)
22. Duch proroctwa (Obj 19:10)
23. Duch prawy - ochoczy (Ps 51:12)
24. Pocieszyciel (J 14:26; 15:26; 16:7)
25. Pan (2Kor 3:18)
26. Duch Pański (Łk 4:18),

OWOCE ŻYCIA DUCHEM ŚWIĘTYM

W przeciwieństwie do darów, których Duch udziela w różnym stopniu różnym osobom oraz charyzmatów będących wyłącznym dziełem Ducha, owoce są wynikiem współpracy łaski z wolnością człowieka i są jedne i te same dla wszystkich. Nie każdy może być apostołem, nie wszyscy otrzymają dar języków czy uzdrawiania. Wszyscy natomiast mogą być cierpliwi, pokorni…

Owoce są zatem **efektem ścisłej współpracy człowieka z Duchem Świętym**. Przez życie sakramentalne, modlitwę, formację oraz ciągłą pracę nad sobą można je osiągnąć.

Owoce Ducha wymienia św. Paweł w Liście do Galatów (Ga 5,22-23):

„Owocem zaś ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie".

Przeciwstawia je uczynkom, które wypływają z niewiary, pychy:

„Jest zaś rzeczą wiadomą, jakie uczynki rodzą się z ciała: nierząd, nieczystość, wyuzdanie, uprawianie bałwochwalstwa, czary, nienawiść, spór, zawiść, wzburzenie, niewłaściwa pogoń za zaszczytami, niezgoda, rozłamy, zazdrość, pijaństwo, hulanki i tym podobne. Co do nich zapowiadam wam, jak to już zapowiedziałem: ci, którzy się takich rzeczy dopuszczają, królestwa Bożego nie odziedziczą".

KRÓTKI OPIS POSZCZEGÓLNYCH OWOCÓW ŻYCIA DUCHEM ŚWIĘTYM ZNAJDZIECIE POD NASTĘPUJĄCYM LINKIEM:

https://pl.aleteia.org/2018/05/20/tradycja-kosciola-mowi-o-12-owocach-ducha-swietego-ile-z-nich-funkcjonuje-w-tobie/

BIBLIJNE SYMBOLE DUCHA ŚWIĘTEGO

Woda.

Symbolika wody oznacza działanie Ducha Świętego w sakramencie chrztu, ponieważ po wezwaniu Ducha Świętego staje się ona skutecznym znakiem sakramentalnym nowego narodzenia; woda chrzcielna rzeczywiście oznacza nasze narodzenie do życia Bożego, które jest nam udzielane w Duchu Świętym. Duch jest więc także w sposób osobowy Wodą żywą, która wypływa z boku Chrystusa ukrzyżowanego jak ze swego źródła i która tryska w nas na życie wieczne.

Namaszczenie.

Jest ono znakiem sakramentalnym bierzmowania. Chcąc jednak ująć w pełni całą wymowę tej symboliki, trzeba odwołać się do pierwszego namaszczenia dokonanego przez Ducha Świętego, którym było namaszczenie Jezusa. Chrystus (w języku hebrajskim "Mesjasz") oznacza "namaszczony" Duchem Bożym. "Namaszczeni" Pana byli już w Starym Przymierzu w sposób szczególny król, prorok i kapłan.

Ogień.

Podczas gdy woda oznaczała narodzenie i płodność życia udzielanego w Duchu Świętym, ogień symbolizuje przekształcającą energię dzieł Ducha Świętego. Jezus powiedział: "Przyszedłem rzucić ogień na ziemię, i jakże bardzo pragnę, żeby on już zapłonął" (Łk 12, 49). W postaci języków "jakby z ognia" Duch Święty spoczywa na uczniach w poranek Pięćdziesiątnicy i napełnia ich sobą (Dz 2, 3-4).

Obłok i światło.

Te dwa symbole są nierozłączne w objawieniach Ducha Świętego. Począwszy od Starego Testamentu, obłok - raz ciemny, a raz świetlisty - objawia Boga żywego i zbawiającego. Pojawia się, gdy Mojżesz wstępuje na górę Synaj, nad Namiotem Spotkania, podczas wędrówki przez pustynię i poświęcenia Świątyni Salomona. Duch Święty zstępuje na Maryję Dziewicę i osłania Ją "swoim cieniem", by poczęła i urodziła Jezusa (Łk I, 35). To On zjawia się na Górze Przemienienia: "zjawił się obłok i osłonił ich" - Jezusa, Mojżesza, Eliasza, Piotra, Jakuba i Jana, a z obłoku odezwał się głos: <<To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!>>" (Łk 9, 34-35). W końcu ten sam "obłok zabrał" Jezusa sprzed oczu uczniów w dniu Wniebowstąpienia (Dz 1, 9) i objawi Syna Człowieczego w chwale w dniu Jego Przyjścia.

Pieczęć.

Obraz pieczęci (sphragis) wskazuje na niezatarte znamię namaszczenia Ducha Świętego w sakramentach chrztu, bierzmowania i kapłaństwa, został on wykorzystany w niektórych tradycjach teologicznych dla wyrażenia niezatartego "charakteru" wyciskanego przez te sakramenty, które nie mogą być powtórzone.

Ręka.

Wkładając ręce, Jezus leczy chorych i błogosławi dzieci. Apostołowie będą czynić to samo w Jego imię, a ponadto właśnie przez włożenie rąk Apostołów jest udzielany Duch Święty. List do Hebrajczyków wymienia wkładanie rąk wśród "fundamentalnych elementów" swego nauczania. Ten znak wszechmogącego wylania Ducha Świętego zachował Kościół w znakach sakramentalnych.

Palec.

Jezus "palcem Bożym wyrzuca złe duchy" (Łk 11, 20). Jeśli Prawo Boże zostało napisane na kamiennych tablicach "palcem Bożym" (Wj 31, 18), to "list Chrystusa" powierzony Apostołom jest napisany "Duchem Boga żywego nie na kamiennych tablicach, lecz na żywych tablicach serc" (2 Kor 3, 3).

Gołębica.

Na końcu potopu (którego symbolika odnosi się do chrztu) wypuszczona przez Noego gołębica powraca, niosąc w dziobie świeżą gałązkę z drzewa oliwnego na znak, że ziemia znowu nadaje się do zamieszkania. Gdy Chrystus wychodzi z wody po swoim chrzcie, zstępuje na Niego Duch Święty w postaci gołębicy i spoczywa na Nim. Duch Święty zstępuje do oczyszczonego serca ochrzczonych i w nim przebywa.